

ЈА,
ОВОГА ПУТА,
ЛИЧНО И ПЕРСОНАЛНО

Поштовани господине Јеремићу,

Када сам се прошли пут огласио поводом Вашег коментара („*Госпа, Буровић и Марушић*“), нисам имао намеру да полемишем. Желео сам да наширој јавности скренем пажњу најпре на сам проблем, а онда и на један манир који је у средствима јавног информисања постао готово уобичајена појава. Ваш текст је, у нашим локалним размерама, парадигма таквог новинарства које одбија да прихвати било какву одговорност у погледу истинитости, тачности, целовитости, објективности, информативности, елементарног респекта према проблемима и личностима о којима се пише, итд. Уместо тога, Ви нудите – у свом одговору на мој текст („*Госпа, Буровић и Марушић по други пут*“) – једну фразу коју помпезно називате „*лични став аутора*“.

То право на „*лични став*“ Ви доживљавате као један професионални фетиш, демократску тековину развоја друштва, као нешто што вам омогућује да напишете било шта о било чему и било коме, итд. Као ограничење ове потпуне ауторске свемоћи, Вама на путу не стоје никакви професионални стандарди, никакви захтеви самог текста, саме теме и садржаја. Тога сте се Ви, изгледа, унапред и једном засвагда, срећно ратосиљали, изабравши неограничену слободу „*личног става*“. Једина ограничења на Вашем путу освајања што веће и што потпуније слободе „*личног става*“, како ви сами наводите, долазе у форми телефонских претњи или, чак, физичких насртаја. Шта ћете – док Ви волите да се расправљате, неки више воле да се бију. Те вулгарности, наравно, Вас неће поколебати – напротив! Устрајали сте и устрајаћете – како нам патетично поручујете.

Међутим, Ваши прави проблеми настају онда кад се неко дрзне да мало проблематизује оно што је изложено у виду Вашег „личног става“. Одмах можете увидети бар једно – како то изгледа кад се „лични став“, али овог пута не Ваш него туђ, окрене према Вама и ономе што Ви радите. Признаћете – непријатно, нема шта. Иако ћете таквог дрзника подсетити на светиње ауторске и новинарске слободе, на колумну као конвенционалну форму испољавања „личног става“, на жртве које сте лично поднели у освајању (наравно, не само Ваше ауторске и новинарске) слободе, итд. – то све слабо помаже, јер му бар нешто морате признати, а то је да и он, баш као и Ви, има право на „лични став“. Дакле, ако је право на „лични став“ универзално ауторско право, онда оно нипошто не може важити искључиво за новинарску професију. И у томе је, господине Јеремићу, Ваш основни (професионални, етички, методолошки, стилски, лексички, семантички, итд.) проблем.

А сад, реч-две о неким крупним неспоразумима у Вашем одговору на мој текст. Најпре ми се подсмевате што сам наводно упутио „демант“ на Ваш „ауторски лични став“, и то не лично – него као председник Општине. О мојој (и Вашој) писмености не би ваљало да судимо ми сами – препустимо то читаоцима. Толико о „деманти“. Што се тиче околности да сам свој текст потписао као председник Општине, то је, господине Јеремићу, тек једна обична чињеница (а Ви се, иначе, издајете за великог љубитеља такозваних чињеница). Ја јесам, и у Вашој причи и де факто, председник Општине и тога се не стидим. Нисам сматрао да би због тога требало да имам било какву ауторску предност у односу на Вас. Сматрам да би у јавним расправама требало да одлучује не снага ауторитета функције (ни моје као председника, али ни Ваше као новинара), него снага аргумената. Због тога, ова Ваша инсинуација о мојој својеврсној злоупотреби функције у јавном дијалогу представља невешту замену теза.

На то се надовезује Ваше „откриће“ да сам Вас, и то не лично – него такорећи службено, као председник Општине, прогласио за глупака. Молим Вас, прочитајте још једном мој текст. У њему не пише да сте

Ви глупи (односно да сте глупак), већ само да бар Ви добро ЗНАТЕ колико је тешко бити паметан – и обрнуто, колико је лепо бити глуп. Интенција ове реченице је врло једноставна. Ви се, господине Јеремићу, посредством своје професије, свакодневно сусрећете са многим видовима људске глупости (што је, уосталом, и најчешћа тема Ваших колумни). Е сад, господине Јеремићу, да сам, којим случајем, тврдио да Ви знате шта је јаје – ви бисте ме оптужили да тврдим да сте кокошка. Уосталом, сигуран сам да Вам не би било боље ни да сам Вас – наравно, са свим својим председничким инсигнацијама, назвао *genius loci*.

Осим тога, позивате се на „чињеницу“ да г. Ђуровић за једну исту одлуку (ребаланс буџета) тврди да је донета (у привременом општинском органу) на законит начин, док ја тврдим да је та одлука незаконита. Нисам сигуран да се било чија квалификација једног догађаја може назвати чињеницом, али нека Вам буде. Тачније би било да сте рекли да се ради о две тврдње које се искључују, то јест да је једна нужно нетачна, па тако да један од нас двојице нужно није у праву. Самим тим, кривица за настале последице није заједничка. Нисмо г. Ђуровић и ја исти у својој беспредметној „посвађаности“ и неразумном „инату“. Дакле, нисмо г. Ђуровић и ја „посвађани“, како тврдите, него је у питању утврђивање одговорности, најпре за произвођење самог проблема (законитост или незаконитост поменуте одлуке), па онда и одговорности за настале последице и њихову акумулацију. За решавање овог (правног, а не политичког) проблема надлежан је, како сам већ рекао, Уставни суд. Међутим, ни у том погледу г. Ђуровић и ја нисмо изједначени. Уколико би се утврдила, једног лепог дана, незаконитост поменуте одлуке – то не би имало никакве кривичне импликације за г. Ђуровића као члана колективног скупштинског органа (о оним моралним не бих овом приликом). Обрнуто, уколико бих ја као председник Општине, дакле као извршни орган који је персонификован, поступао по незаконито донесеним одлукама (или не бих деловао по закону) – био бих кривично гоњен. Дакле, г. Ђуровић себи може да дозволи луксуз, ако се тако може рећи, да не зна шта ради, ни да ли је његово поступање законито или

не – у сваком случају, неће бити кривично санкционисан. Ја, као председник општине, тај „луксуз“ себи не могу да допустим.

То се, господине Јеремићу (упркос вашој довитљивости и завидном познавању географских, етнолошких, историјских и религиозних знаменитости бивше нам домовине), не може решити по Госпином рецепту. Уосталом, видели смо у случају инквизиције, фашистичких логора смрти и Стаљинових гулага ту методу у радикалном и масовном издању. Проблем са неистомишљеницима је једноставно решаван – противник је добар једино ако је мртав или бар затворен у жицу, мучен, гладан и бедан. Али, господине Јеремићу, ово је 21. век – доба демократије без граница – и ништа више није једноставно, а најмање решавање разлика.

И на крају, симптоматично је да се г. Ђуровић није огласио ни поводом Вашег првог, а ни другог текста. Не могу да верујем да је задовољан приказом свога „лика и дела“. Међутим, може бити да је г. Ђуровић у Вашој апотеози „личног става“ препознао и свој политички кредо: кад год скупиш већину, слободан си да одлучиш шта год хоћеш, напосто зато што ти се може.

У Горњем Милановцу,

Дражимир Марушић

11. 12. 2006. године